

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Există vre-o legătură între Sociologia lui Durkheim și Serviciul Social?

II

Ca să rezumăm cele scrise în articolul anterior, în manualul de Sociologie pentru cl. VIII de liceu al dlor Gusti și Herseni am identificat următoarele teorii ale lui Durkheim: 1. Prima formă de religie în omenire e totemismul, iar acesta nu e altceva decât un produs al Societății și o îndumnezeire a ei. 2. Totemismul se înfățișează nu numai ca o religie, ci ca o formă de viață care cuprinde nediferențiat toate manifestările sociale: morală, artă, drept, economie etc. Evoluția omenirii duce însă la o detașare treptată a diferitelor activități omenești. Ultima care se va desface de religie e morală. Vom avea deci într-o formă mai progresată a societății o morală rațională și o religie redusă numai la cult. 3. Conștiința, binele și răul moral, nu sunt realități mai presus de societate, ci sunt produse de ea și în funcție de ea.

Mai remarcăm acum încă următoarele teze durkheimiste în manualul de care vorbim: 4. Prima unitate socială n'a fost familia, ci clanul. «In formele primitive ale vieții sociale, dintre cari am amintit clanul, unitatea socială se confundă cu societatea întreagă. Clanul nu e diferențiat înăuntru, toți membrii lui compun aceeași unitate socială. (A se observa tendința de atenuare sau de disimulare: în prima propoziție se caută a se acoperi părerea exprimată față de a doua, că cea dintâi unitate socială e clanul n. pr.)... Cu dezvoltarea vieții sociale, lucrurile se schimbă însă treptat. Unitatea socială primitivă se desface înăuntru în mai multe unități componente... Clanurile se unesc între ele, dar se desface înăuntru în clase de vârstă (inițiați și neinițiați), de sexe (bărbați și femei cu atribuții diferite), în familii statornice și oficiale» (p. 271—272). Oricât se silesc autorii să atenuze prin felul de exprimare teoria ce-o reprezintă, e clar că susțin aci teza că la început a fost o promiscuitate generală între sexe, căsătoria de grup, singura unitate socială fiind clanul care abia mai târziu s'a diferențiat în familii. (Această teză, o susține și dl Petre Andrei, în cursul său de Sociologie, vezi I. G. Savin: Ființa și origina religiei, București 1937, p. 168). Dar teoria promiscuității sexuale originare, lansată de L. H. Morgan la 1877, a primit lovitură de grație din partea savantului de mare competență în acest domeniu E. Westermarck în monumentală sa operă asupra căsătoriei, History of Human Marriage. Astăzi etnologii, cercetătorii popoarelor primitive, sunt unanimi în a recunoaște că monogamia e prima formă de familie. Marele savant Wilhelm Schmidt, care prin cercetările aprofundate și analizele ingenioase ale unui material

etnologic uriaș a lămurit deplin cari dintre triburile socotite primitive s'au menținut în formele de viață cele mai vechi, a demonstrat definitiv că la început a fost monogamia — așa cum se întâlnește și azi la acele triburi — și poligamia este o formă ulterioară, de decadență. Prin cercetările sale și ale altor etnologi mai noi s'a constatat cu uimire că la Pigmeii din Africa centrală, la cei din Ceylon, la Andamanesi, tot triburi dovedite ca aflându-se în cea mai veche fază de cultură, domnește monogamia. În Australia s'a stabilit că nu tribul Aranda din centrul Australiei, pe baza căruia și-au formulat sociologii atei toate teoriile, prezintă cea mai veche formă de viață socială, ci Kurnai la care este însă în uz monogamia. W. Schmidt aduce (în opera sa monumentală «Der Ursprung der Gottesidee» în 6 volume, vol. I, p. 234) între mărturiile multor etnologi despre prioritatea familiei și următoarele cuvinte ale lui R. H. Lovie (din cartea aceluia «Primitive Society» New-York 1920, pg. 152): «Scurt, cu o singură excepție a Australianilor, treptele cele mai simple de cultură sunt lipsite de clan și posedă familia și nici pentru Australia nu există nici o dovadă că clanul ar fi fost mai vechiu ca familia care îl întovărășește neschimbat».

Teoria promiscuității primordiale a fost lansată ca o construcție mintală, fără întemeiere pe material doveditor, din prejudecățile masonice contra familiei. În felul acesta se urmărea să se dea o lovitură de moarte acestei instituții divine, fără de care nu poate exista societate și moralitate socială. 5. Mai dăm din manualul pomenit un amănunt care se încadrează în teoria generală pe care a imprumutat-o de la Durkheim și de la alți sociologi anticreștini și neștiințifici. E un amănunt care servește autorilor la susținerea tezei că la început toate activitățile au fost amestecate cu religia, dar în același timp ne revelează ca o dovadă în plus că prin religie ei nu înțeleg decât magia. Se afirmă în manual că arta a stat la început în strânsă legătură cu munca colectivă, cu lucrul efectuat în comun. «După cum a arătat Karl Bücher, orice muncă în colectivitate cere un ritm, o armonizare a mișcărilor, ca să obțină efectul dorit. Dacă împingem de pildă un car cu lemne sau cu fân, nu reușim să-l urnim din loc decât dacă împingem deodată... Pentru păstrarea ritmului însă oamenii trebuie să comunice între ei prin strigăte tot ritmice. Chiar la noi, lucrătorii în gări, când descarcă butuci dintr'un vagon, apucă mai mulți câte unul și legănându-l strigă deodată: *heei rup*, ca să-i dea drumul în același timp. Deci

ritmul comun dansului, poeziei și muzicii a luat naștere din munca făcută în colectivitate».

Comică explicație! Parcă arta în ceace are ea specific ar consta în ritmuri cari să disciplineze mișcările colective. E mai multă artă de o mie de ori într-o doină care nu disciplinează și nu mecanizează mișcări de grupuri, decât într'un marș. Dar contemplația, care e una cu inspirația creatoare de artă, ce are comun cu strigătele de heei-rup!

E caraghioasă această forțare a notei numai ca să se demonstreze originea socială a artei.

Scopul acestei teorii este și acela de a se susține că mentalitatea oamenilor dela început era stăpânită total de magie, în virtutea căreia ei credeau că o muncă fizică nu și produce efectul atât prin lucrarea mânilor, cât prin ritm. Teoria aceasta a formulat-o T. K. Preuss (Der Ursprung der Religion und Kunst, 1904—5) care socotea pe omul dela început atât de lipsit de judecata cauzală, încât nu era în stare să vadă că un lemn îl poate tăia și fără ritm și cântec, ci credea că ritmul și cântecul provocau tăierea.

W. Schmidt împrăștiă această fantazie cu dovada că triburile cari se prezintă ca păstrându-se în cea mai veche formă de viață nu săvârșesc jocuri și cântece la adunarea fructelor și la vânătoare. Un ritm a putut să se impună la munca în comun, dar când primitivii lucrează singular nu se observă așa ceva. Iar dacă numai mișcările săvârșite de mai mulți în același timp se efectuează întovărășite de un ritm, aceasta-i dovada că nu poate fi vorba la primitivi de credința că fără ritm și cântec nu se poate obține un rezultat în muncă (op. c. 527).

Munca s'a făcut totdeauna și fără cântec, iar cântecul s'a manifestat totdeauna și fără muncă.

Asupra magiei ca religie primordială și primitivă s'a insistat de vre-o 40 de ani încoace și se insistă și azi enorm, pentru că prin ea s'ar înlătura originea și ființa supranaturală a religiei. Pe magie se întemeiază și totemismul. De aceea e necesar să ne oprim puțin la ea. Omul primitiv, după teoria magismului, impresionat și înfiorat de natura înconjurătoare socotea că aceasta e, în unele lucruri mai mult, în altele mai puțin, îmbibată de o putere ciudată, nedefinită, căreia însă nu-i atribuia un caracter personal și supranatural. Forța aceasta ascunsă — căreia Melanesienii îi zic *mana*, Indienii americani *orenda* — poate fi stăpânită, depărtată sau adusă asupra oamenilor în deosebi de anumite persoane, de magi, vrăjitori. Credința aceasta explică de ce primitivii n'ar judeca asemenea omului de azi, ci altfel. Primitivul spune chiar dacă a săvârșit el o lucrare că nu el a săvârșit-o, ci cutare animal, sau cutare dușman sau prețin. Iar dacă a fost omorât un anumit animal, crede că îi va veni

moartea și lui, deci el nu cugetă după legea cauzalității, a identității și a contradicției, ci după cea «a participării» și aceasta din motivul că după el multe lucruri se confundă prin aceea «fluiditate» comună din ele.

Teoria aceasta a stabilit-o un alt evreu, elev al lui Durkheim, Lévy-Bruhl. Ea încă este dată ca fapt cert în manualul cu care ne apărăm. Ea urmărește să prezinte religia ca un fenomen ce ține de faza naivă, copilărească a omenirii. Astăzi, cu mentalitatea noastră logică, care nu mai vede cauze misterioase acolo unde nu sunt, ne-am trezit din iluzia religioasă.

Teoria aceasta a prelogismului oamenilor de altă dată a devenit foarte populară. Orice intelectual care se respectă trebuie să facă la noi uz de ea. De pildă în Nr. de pe Aprilie a. c. al revistei tinerești «Eu și Europa», care tocmai acum mi-a căzut în mână, într'un articol intitulat «Condiția psihologică a creației artistice populare», dl prof. Al. Dima voește să explice și poezia populară românească din această mentalitate prelogică primitivă a poporului. «Există și aci o logică, dar ea se desvoaltă după noua lege a participării, după care o simpatie universală leagă fenomenele între ele, le șterge granițele, le asimilează reciproc, unul este totul, același obiect poate fi el însuși, dar și contrarul lui, o «fluiditate» cum spunea Lévy-Bruhl cuprinde ființe și lucruri, cari de aceea se pot metamorfoza unele în altele fără a-și schimba natura... Aceasta este psihologia primitivă care ar sta la baza creației populare, ar fi factorul modelator al artei populare și ca atare elementul ei definitoriu esențial. Conceptul nostru s'ar identifica prin urmare — sub această perspectivă — cu conceptul artei primitive ca și cu acela a copilului care are aceleași caractere».

Îți vine să zâmbești de asemenea afirmații spuse pe un ton atât de grav. Poporul nostru creiază și azi poezii populare și prelucră povești. Cugetă el așa cum spune dl Dima? Nu cugetă foarte treaz, ca orice intelectual pretentios, ba și mai bine? Personificările fantaziei poetice își au altă explicație, una pur estetică și e naiv cine ia aceste personificări cu adevărat drept persoane.

De ce țin spiritele necredincioase să identifice religia cu magia? Pentru că nu vreau să știu de un Dumnezeu personal. Ca magie o mai admit, pentru că în ea se vorbește de niscăi forțe necunoscute încă, magnetice sau de altă natură, necunoscute încă, și e mai poetic așa. Am văzut că în manualul de care ne ocupăm religia e definită ca atitudine temătoare față de anumite forțe (e drept, le zice supranaturale, dar forțe, nu persoană) și lucruri sacre, în cari se varsă cea forță. Dar aceasta-i magie. Manualul nu află nici el între religie și magie altă deosebire decât că religia e socială, iar magia nu e socială, deși după teoria din el nu există nici o

activitate care să nu fie produsă și legată de societate; și cum s'ar practica magia fără întâlnirea între oameni? De fapt deosebirea aceasta e dată numai de formă. Manualul reprezintă și el teoria că religia e una cu magia, deci înfiorarea în fața unor forțe impersonale, naturale.

Teoria magiei ca religie primordială am spus că îi trebuie Sociologiei ateiste franceze (interesant că teza aceasta are ca protagoniști celebri 5 evrei francezi: Solomon Reinach, Durkheim, Huber, Maus, Lévy Bruhl) și pentru că pe ea își întemeiază afirmarea că totemismul e religia inițială. De fapt totemismul nu e decât o formă socială, în care se amestecă multă magie. Clanurile tribului Aranda din centrul Australiei sunt niște formațiuni de câteva familii. Fiecare clan își are animalul său cu care poartă un nume comun și pe care îl socotesc ca un fel de strămoș, în care văd ceva comun cu membrii clanului. Un membru al unui clan nu se poate căsători decât cu persoane din alt clan (exogamie). Copiii aparțin clanului mamei, poartă numele animalului de care ține ea. Chipul animalului sau plantei respective e zugrăvit și pe casele, pe emblemele clanului.

Totemismul e explicat cu ajutorul magiei de către Durkheim. Ar fi aci o credință în puterea socială a clanului, ca forță misterioasă, care impune fiecărui membru o serie de obligații și interdicții.

Construcția durkheimistă azi e total părăsită în lumea etnologilor. Totemismul nu mai e considerat de nimeni ca prima religie și nici ca o formă prin care ar fi trecut toate popoarele. El a apărut numai în unele părți și nu mai este azi socotit ca o religie, ci ca o organizare socială care și-a luat în sprijin și religia. Nu clanul a produs religia, ci clanul ivit ulterior, a apelat și la elementul religios preexistent, așa cum statul caută să se sprijine și pe religie. (O expunere și o critică a totemismului ca religie primordială se află la I. G. Savin, în: *Ființa și origina religiei*).

Marele etnolog Wilhelm Schmidt a dovedit definitiv că totemismul nu se află la triburile cu cea mai veche formă de viață. Pigmeii nu-l au și nici triburile Kurnai, Kuli din sudul Australiei. «Rezumând pot spune, zice W. Schmidt, că tocmai Kurnai, la cari poziția Ființei supreme a rămas liberă de orice mitologie, aparțin celui mai vechiu strat al culturii negritice care posedă căsătoria individuală cu exogamia locală, în care femeia are cea mai onorată stare, chiar participă în mare măsură la ceremoniile inițierilor. Lipsesc totemismul căsătorial, ca și scoaterea dinților, circumciziunea și subinciziunea la ceremoniile inițierilor. Prin toate acestea Kurnai stau în cea mai mare apropiere de popoarele de Pigmei, cele mai vechi popoare ale pământului», (pg. 245).

În general W. Schmidt a dovedit că la cele mai vechi popoare nu există nici animism (credința în spirite ce locuiesc în obiecte), nici magism, nici clase de magi. Bolile nu erau socotite ca provenite toate din cauze misterioase, ci unele erau considerate ca efecte ale unor cauze naturale. Așadar nu există o confuzie generală între medicină și magie și nici motiv de mentalitate «prelogică», (vezi vol. VI al operei citate). Oamenii cugetau și atunci și logic și mai puțin logic, ca și azi. În magie, în «prelogism», în practice de tatuări și în tot felul de aberații au căzut ulterior (de ex. pg. 386).

Pe Durkheim, W. Schmidt îl înfruntă că susține un magism învârtos, care nu vrea să știe de noile rezultate ale științei etnologice.

Pe la 1912, zice W. Schmidt «teoria magistă începu a se dovedi ca neavând rădăcini adânci, fiind sortită să se usuce... Ea începu să se învârtoseze și nu mai avea elasticitatea să primească confruntarea cu noile fapte și teorii, și sau să le învingă, sau să se acomodeze. În neputința ei recurse la mijlocul copilăresc, de a-și ascunde capul în nisip. Această caracterizare se referă mai ales la școala sociologică franceză a lui Durkheim. Dar adversarii de cari se apăra pur și simplu necitându-i deveniri din toate laturile tot mai puternici în etnologie. Pe lângă toți, această școală a trecut încăpățănată cu o nonchalance care trebuia să fie suverană, dar care nu era în stare să ascundă nemulțumirea neputinței...»

Toate acestea ating în chip tipic opera șefului acestei școale, care sigur e socotită de ea ca cea mai înaltă prestație a ei: «Les formes élémentaires de la vie religieuse» (Paris 1912). Nu există poate în toată literatura modernă de acest fel o carte care să fi recoltat atâtea laude, dar care să fi fost respinsă în tezele ei principale atât de general, ca această operă.

S'a întrebat cum s'a putut întâmpla că în această carte nu numai că a fost apărută natura religioasă a totemismului, ci a fost urcat până la originea oricărei religii, într-o vreme în care cercetarea științifică nega tot mai mult că totemismul are ceva cu religia» (op. c. vol. I, p. 579—80).

Iar de L. Lévy-Bruhl, W. Schmidt spune: «Un exemplu limpede al acestui fel de neputință. de-a se orienta după noile cunoștințe, oferă un alt membru al școlii lui Durkheim, L. Lévy-Bruhl, cu ambele sale opere: *Les fonctions mentales dans les Sociétés inférieures* (Paris 1910) și: *La mentalité primitive* (Paris 1921)... Sunt două exagerări proprii întregii școale și frecvente în această operă: 1. se neglijează total faptul că și în civilizația noastră există stări prelogice în mulțime, în modă, în curente timpului, în prejudecăți, în superstiții etc.; 2. și la așanumitele popoare din starea naturală, pe lângă cugetarea «prelogică», există domenii vaste ale cugetării logice juste, a căror cercetare în orice caz a fost neglijată de anumiți cercetători, pentru că nu le socoteau destul de «interesante».

În sfârșit Lévy-Bruhl neglijează atât într-o operă, cât și în alta să studieze chestiunea dacă și la primitivi dezvoltarea cugetării «prelogice» se află pe treptele mai vechi, sau nu cumva de abia pe cele de mai târziu. Deja rezultatele de până acum ale cercetării de istorie culturală lasă să apară cu siguranță alternativa din urmă într-o mare măsură ca cea dreaptă». «Timpul acestor cărți și teorii, încheie W. Schmidt, a trecut» (op. c. vol. I, p. 582).

Marele, uimitorul rezultat al cercetărilor lui W. Schmidt și ale altor etnologi, recunoscut azi aproape unanim în lumea științifică, este că cele mai vechi popoare cred într-o Ființă supremă ale cărei însușiri sunt aproape identice cu ale Dumnezeuului creștin: omniștient, atotputernic, creator al tuturor, atotbun, drept, răsplătind pe oameni după faptele lor bune sau rele, ajutându-le când îl cheamă în rugăciunile lor și de care nu poate dispune cum vrea tehnica magică.

Dar despre concluziile ce rezultă din aceste uimitoare rezultate, cari confirmă întru totul relațiile cărții *Facerii*, concluzii cari fac să se topească ca ceara de fața focului toate temeliile ateiste, aprioric construite, ale unei Sociologii arierate și vulgarizate în cercurile românești școlare pentru promovarea anticreștinismului, vom scrie în alt număr.

D. STĂNILOAE

La Vinerea

— În memoria lui Dr. Ioan Mihu —

Duminecă, 30 Aprilie a. c. memoria neuitatului fondator Dr. Ioan Mihu a fost din nou cinstită după toată cuviința. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, asistat de consilierii: Dr. Andrei Gălea, Virgil Nistor, de protopopul Ioan Moța dela Orăștie, preot-profesor Z. Stanciu din Orăștie, preotul Nicolae Cerbiceanu din Vinerea și diaconii Ioan Circov și Simion Macarie dela catedrala mitropolitană din Sibiu, a sfințit monumentul dela mormântul marelui Dr. Ioan Mihu.

La aleasa solemnitate au mai luat parte dñii: Dr. Silviu Dragomir ministru, Ioan Lapedatu fost ministru, pref. jud. Humedoara Col. Benghiu, D. Scorțescu directorul uzinelor din Cugir, dl Dr. Aurel Buteanu președintele Sindicatului zărilor din Ardeal, membrii fundațiunii culturale «Dr. Ioan Mihu», mulți credincioși din jur și toată suflarea din Vinerea.

După sfințirea monumentului s'a slujit și un parastas, iar apoi I. P. Sf. Mitropolit a rostit o cuvântare plină de înțelepciune în care a evidențiat personalitatea distinctă a neuitatului binefăcător și om de cultură Dr. Ioan Mihu.

Cu acest prilej s'au împărțit la săracii din comună daruri (gîlgiu, încălțăminte etc.) în valoare de 10.000 Lei.

Eforia fundațiunii «Dr. I. Mihu» a ținut după serbare o ședință, în care s'au discutat și s'au soluționat mai multe chestiuni de ordin intern și curente. Cele două locuri vacante au fost tot atunci completate prin cooptarea în eforie a dñor miniștri Dr. Silviu Dragomir și Ioan Lapedatu.

După masă, însoțit de aleșii oaspeți și de suită, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae s'a întors la Sibiu.

AVIZ

Fixând sfințirea bisericii noastre din Valea Lungă (județul Târnava mică, cu gara în loc), pe ziua de Duminecă 14 Mai a. c., la zidirea căreia a contribuit cu obolul ei întreaga preoție din Arhiepiscopia noastră, înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul nostru Nicolae invită pe această cale Cuc. preoție să ia parte la acest praznic, împreună cu cât mai mult popor din satele din jur.

Sfințirea va fi făcută de Prea Sfinția Sa Episcopul Dr. Nicolae Popoviciu al Orăștii.

Consiliul Arhiepiscopesc de Alba-Iulia și Sibiu

Nr. 2920/1939.

Comunicat

La intervenția Consiliului arhiep. On. Minister de Finanțe, prin actul cu Nr. 510348 din 10 Febr. a. c. către administrațiile financiare a aprobat reducerea impozitului pe spectacole la 4% (patru la sută) pentru șezătorile culturale și concertele fără artiști profesioniști, ce asociațiile: Oastea Domnului, Reuniunile de femei, Soc. Sf. Gheorghe și Frăția Ort. Rom., pendente de Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba Iulia și Sibiu, le-ar organiza până la 31 Decemvrie 1939.

Se comunică celor interesați spre știre și orientare. —

Sibiu la 28 Aprilie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Școalele secundare din țară își vor încheia cursurile la 31 Mai, cu excepția clasei a 8-a, care va înceta cursurile la 20 Mai. Între 1—8 Iunie se organizează săptămâna străjerilor. Examenele pentru clasa a 8-a se țin între 22 și 23 Mai, pentru celelalte clase între 22 și 28 Iunie.

„Răsboiul nevăzut“

Așa se numește una din multele și bogatele cărți, ale lui Nicodem Aghioritul «unul din cei mai fecunzi autori și desigur monahul cel mai muncitor cu care se mândrește Biserica greacă de câteva secole».

Părintelui Ierom. Nicodem Ioniță, un harnic slujitor al sf. noastre biserici care ne-a dat și alte cărți ziditoare de suflet, îi revine meritul de a ne prezenta prin traducerea amintită o adevărată hrană duhovnicească.

Nicodem Aghioritul a trăit în veacul al XVIII-lea, fiind contemporan cu Atanasie dela Paros, autorul multor opere de mare însemnătate, din îndemnul căruia pregăti el ediția operilor lui Grigorie Palama.

Împreună cu un alt călugăr atonit, cu numele Agapiu, Nicodem pregăti o prețioasă colecție de canoane ale Bisericii ortodoxe, însoțite de comentarii care s'a tradus în mai multe limbi. Colecția aceasta se numește *Pidalion* și s'a tradus în românește la anul 1844 sub păstorirea mitropolitului Veniamin Costache. Dar opera cea mai însemnată prin care Nicodem Aghiositul devine un «mare îndrumător al vieții spirituale», este prețioasa colecție de texte din scrierile sf. Părinți, care a primit numirea de «*Filocalia*». Trăind mult timp în mănăstirile Sf. Munte Athos, el a avut răvna nu numai să-și desăvârșească viața sa, dar să lucreze și pentru desăvârșirea celorlalți oameni prin cartea pomenită mai sus, care este un adevărat buchet de flori duhovnicești culese din scrierile Sf. Părinți.

Revenind la cartea pomenită la început, aceasta a primit numirea de «*Răsboiul nevăzut*» pentru conținutul ei, care cuprinde lupta ce trebuie să o ducă fiecare creștin în această viață împotriva patimilor și păcatelor de tot felul cari sunt marii dușmani ai mântuirii omului.

Și fiindcă acești dușmani sunt nevăzuți, și lupta care trebuie dusă împotriva lor este nevăzută.

Fiecare creștin prin taina Sf. botez devine cetățean al împărăției harului, primind apoi prin celelalte sfinte taine toate armele câte trebuiesc unui bun ostaș al lui Hristos. «Adăpostul și apărarea luptătorilor este completa neîncercare în sine; scutul este încrederea și nădejdea tare în Dumnezeu; povătuitorul lor este meditația suferințelor Domnului; învingătoarea lor este obținerea dela pașunile trupesti; încălțăminte lor, umilința și cunoașterea propriei lor neputinți; pavăza lor, lupta în ispite; sabia ce o țin în mână lor este sfința rugăciune atât mintală cât și orală, precum și aceea ce vine prin meditație; sulfa ce o au în cealaltă mână este neînvoirea cu patimile cari luptă împotriva lor, și respingerea lor cu indignare; porțiile și hrana cu care se întăresc împotriva inamicilor sunt continua participare la dumnezeiască împărtășire, atât împărtășirea sacramentală la altar, cât și comuniunea spirituală; iar ochianul cu care să poată vedea pe inamic din depărtare, este continua formă a minții, a recunoașterea faptelor în chip just și desprinderea continuă a voinței de a dori să fie bineplăcut lui Dumnezeu: presum și pacea și liniștea deplină a inimei». pg. 4.

Cu această armătură a duhului și sub conducerea spirituală a Domnului nostru Isus Hristos, creștinul adevărat iasă învingător din lupta cu păcatul și dobândește mântuirea sufletului său. Toți cei cari doresc mântuirea sufletului lor, sunt datori să lupte cu deplină încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Cine renunță la luptă, acela renunță și la biruință. Lupta țină toată viața pământească. Făgăduința că vom lupta, am făcut-o fiecare la Sf. botez când ne-am lepădat de Satana și de toate lucrurile lui.

Răsplată ce o vom primi pe urma acestei lupte, o exprimă cuvintele din Sf. Apocalipsă: «Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții care este

Probleme-Recensii-Comentarii

Cuvinte nimerite, care n'ar trebui să rămâie numai pe hârtie, ci dimpotrivă să dea de gândit și să se schimbe în realitate cât mai neîntârziat.

E vorbă că tineretul nostru, de ieri și de astăzi, se năzuiește din răspuseri să intre într-o funcție publică de birou, ocolind orice funcție socială productivă. Dece? Din motivul simplu că îmbulzindu-se la slujbele publice, întâmpină mai puține piedeci artificiale, decât în activitățile economice.

Una dintre revistele noastre mai noi o spune pe față:

„Concepția statului nostru modern este că industriașul, comerciantul, agricultorul de orice fel, meșteșugarul și toți cei cu ocupații libere, adică toți cari nu trăesc pe seama bugetului statului, trebuie supravegheați de aproape ca niște răufăcători cari trișează cu legile și dijmesc drepturile statului... Deschiderea unui atelier, întreprinderea unui comerț sânt legate de atâtea formalități, încât s'ar părea că aceste îndeletniciri constituie mai de grabă primejdii decât foloase pentru colectivitate și stat. Celce vrea să întreprindă ceva, să construiască ceva, să producă ceva, are de-a face cu primăria, fiscul, serviciul sanitar, asigurările sociale, camera de comerț și de muncă ș. a. Apoi trebuie să cunoască toate legile, regulamentele, deciziile, circuliările tuturor autorităților... ca să nu cadă în contravenție și să fie amendat, adică păgubit înainte de a fi agonisit, să cunoască și să aplice toate taxele și timbrele tuturor autorităților publice. Unui funcționar public nu i se cere să cunoască decât mecanismul funcției sale, pe când unui producător i se cere să cunoască tot mecanismul statului, cu toate organele, și rolurile...”

Avem, cu alte vorbe, o birocrație publică atât de celebră, încât e vremea ca cei chemați să se gândească mai serios la vorba ăluia „a se slăbi”. — sau mai precis a sprijini temeinic virtuțile puse în slujba progresului economic și a nu le paraliza și amorți prin multele piedeci puse sistematic în drumul spre activitățile economice...

Cum avem să privim „Străjeria”? — Din inițiativa și sub înalta ocrotire a iubitului nostru Suveran, a luat ființă la noi așa zisa mișcare a „Străjeriei”.

Izvorâtă din necesitățile țării mărite între granițele firești, țința „Străjeriei” este să ridice generațiile tinerimii, de astăzi și de mâine, spre a fi întru toate de cel mai desăvârșit folos patriei noastre frumoase, mari și bogate.

Armele de luptă ale străjerilor noștri nu sânt altele decât: credința și munca.

Credința dă muncii sprijinul moral; munca devotată aduce la rândul ei ro-

în mijlocul Raiului lui Dumnezeu” (II. 7) „nu va fi răpit de a doua moarte” (V. 11); „să șadă cu mine pe scaunul meu” (III. 21); „va vedea cer nou și pământ nou” (XXI. 1).

Felul în care suntem datori să ne luptăm cu patimile și păcatele de tot felul, îl găsim descris în capitolele acestei cărți, care este un adevărat îndreptar de viață creștină. Cartea se oferă cititorului prin însuși cuprinsul ei bogat, în stare să mulțumească sufletul. Doritorii o pot cumpăra dela Tipografia «Uniunii clericilor ortodoci din Basarabia» — Chișinău; preț 100 Lei.

Traducătorului, Păr. Ierom. Nicodem Ionița, i se cuvine un cuvânt de mulțumire pentru osteneala ce și-a luat-o de a da în traducere românească o carte așa de prețioasă pentru viața noastră în Domnul.

Diacon D. Popescu

durile văzute ale credinței. Cară este această credință? E credința în Dumnezeuul părinților și al strămoșilor noștri; e credința în Țara noastră și în Celce întruchiează patria, în Regele nostru.

Privim „Străjeria” ca o școală, care are să desvolte calitățile de energie, de hotărâre, de inițiativă ale tineretului, întărindu-i voința de a lucra, de a lupta, de a se supune când trebuie, de a birui când e nevoie, de a crede și a sluji, de a concepe cât mai mult cu puterea minții și a săvârși cu puterea brațelor, de a cunoaște cât mai adânc contactul direct cu lumea, cu oamenii, cu lucrurile...

Patria română are trebuință, în primul rând, de voințe oțelite, conduse de clare inteligențe, mânate de un suflet cald și slujite de brațe tari.

„Străjeria” să fie școala adaptată împrejurărilor, ca să facă față tuturor neajunsurilor și primejdiilor ce ne-ar putea amenința, înălțând împotriva lor blocul energiilor românești...

Așa avem să privim instituția străjerească: pe temelie de credință și muncă, pentru Țară și Rege!

Pr. Miron Maier

Conferințe preoțești. — În 16 Martie 1939 s'a ținut la Cohalm [Rupea] întrunirea preoțimii din tractul Cohalmului, în conferință de primăvară. Au participat la conferință aproape toți preoții tractului.

La deschiderea ședinței, în cancelaria of. protopopesc, s'a făcut de către P. C. S. Păr. Protopop Alex. Brotea evocarea bunului păstor al Bisericii noastre regretatul Patriarh Miron.

P. C. S. arată pe scurt meritele și viața pilduitoare a patriarhului care a dat bisericii noastre o mare strălucire.

După această pioasă evocare, păr. protopop a adresat conferinței un cuvânt de îndemn la lucru, prin colaborare frățească, într-o solidaritate plină de dragoste, pentruca păstoriții noștri să poată lua pildă dela noi în primul rând.

Păr. Iacob-Racș prezintă raport asupra stărilor din parohia sa, arătând piedecile ce au de întâmpinat în pastorația din comuna secuzată.

În jurul acestui raport s'au indicat diferite planuri de lucru, potrivite împrejurărilor noastre speciale.

S'a citit referatul Păr. Ion Florea Lóvnic intitulat „Biserica și serviciul social”, lucrare frumoasă și bine tratată.

Ședința a fost alternată cu clipe de meditații și rugăciuni, în care preoții Gheorghé Bordeanu-Gibert și A. Ștefan-Dășoara au ținut reușite meditații privitor la starea de neprihănire în care trebuie să se afle preotul ca slujitor al Domnului Iisus Hristos.

În ședința de după masă, după săvârșirea slujbei vecernici la care s'au mărturisit toți preoții prezenți, președinții cercurilor religioase au prezentat rapoarte despre activitățile din trecut.

S'a constatat că preoții activează cu multă râvnă în aceste cercuri și n'au lăsat nici o parohie necercetată în cursul anului.

Poporul cercetează în mare număr conferințele acestor cercuri. — Pr. J. Munteanu.

— Conferința, de primăvară a despărțământului Mediaș s'a ținut în 17 Martie 1939.

În impunătoarea biserică s'a săvârșit slujba utrenici de P. C. S. prot. Ioan Crăciun, Pr. I. Popovici și A. Basarab. Răspunsurile la strănă au fost date de preoți.

După slujba utreniei păr. A. Basarab a citit meditația, (mănecând dela Ev. Ioan 17.4) și a trezit în suflete

sentimentul și dorința de ușurare a conștiinței prin sfânta taină a mărturisirii.

Mărturisirea preoților și-a credinciosilor prezenți e urmată de Vecernia și Sf. Liturghie înaintea sfințită. La pricazna Păr. Tomuța ține meditația pentru împărtășire.

După aceasta păr. prot. Ion Crăciun deschide ședința în sala oficiului protopopesc prin o conferință de îndrumare în pastorație. A arătat rolul preotului în straja țării, la premilitari și în serviciul social.

După aceste expuneri se evocă memoria roșosului patriarh Miron, figură proeminentă a bisericii și a statului; preoții păstrează câteva momente de reculegere.

De încheiere păr. protopop comunică mai multe ordine și, dorind spor tuturor în via Domnului, ridică ședința. — Pr. P. Pătărău.

Sf. Ioan Damaschin: «Dogmatica», în românește de D. Fecioru; Editura Librăriei teologice, București, pg. 358.

Prin dragostea arătată pentru lucrul cel bun, din partea scriitorilor, Dr. D. Fecioru și Pr. Dr. Olimp Căclulă, se încrestează în literatura teologică românească începutul uneia din cele mai mult așteptate opere: scoaterea la lumină în românește a tezaurului scrierilor sfinților Părinți ai Bisericii. Distingii tălmăcitori, al căror plan este să dea la lumină, în curs de 5 ani, 60 de volume cu scrierile cele mai importante ale sfinților Părinți, inaugurând colecția intitulată: «Isvoarele Ortodoxiei», au și oferit bunilor cetitori primul volum «Dogmatica» Sfântului Ioan Damaschin.

Cartea este partea III-a, cea mai importantă, din opera dogmatică a Sf. Ioan Damaschin, «Isvorul cunoștinței»; ea poartă în original titlul: «Expunerea credinței ortodoxe». Traducătorul, Dr. D. Fecioru, cunosător al operelor acestui sfânt Părinte, a ținut să fie pusă în fruntea colecției «Isvoarele Ortodoxiei». Această lucrare dogmatică cuprinde tot ceea ce a frământat, în materie de teologie, întreg șirul sfinților Părinți.

După o introducere în care traducătorul se ocupă de complexul personalității Sf. Ioan Damaschin, cartea aceasta, în cele 100 capitole grupate pe 4 „cărți”, cuprinde în rezumat toată dogmatica ortodoxă. Deși îi lipsește o aranjare sistematică a multipletelor chestiuni, totuși valoarea ei nu e umbrită prin aceasta; deoarece fiind întocmit unitar fiecare capitol, se pot înțelege cu ușurință toate învățăturile dogmatice ale creștinismului, așa cum le-au stabilit sinoadele ecumenice și cum le-au predat toți sfinții Părinți ai Bisericii ortodoxe.

Cu toate că pentru teologia apuseană Dogmatica aceasta a servit drept bază, iar pentru Biserica noastră este până astăzi normativă, puținii se vor putea lăuda că au citit-o și că o cunosc. Cu atât mai mult deci, acam când stă la îndemână oricui prin preamodestul preț de 50 lei cu care Editura Librăriei teologice o oferă abonaților la colecția «Isvoarele Ortodoxiei», poate înțelege oricine că ar fi o nepăsare din partea acelor cari, având posibilitatea să și-o procure, n'ar face aceasta.

Pentru cine știe ce înseamnă a cunoaște Ortodoxia din înseși isvoarele ei autentice, orce alt cuvânt de recomandare a acestor «Isvoare», acum desfătate și devenite accesibile orcu, este de prisos. — M. M.

Anuarul Eparhiei Hușilor pe anul 1938. Cinci ani de păstorie, 11 Martie 1934—1939. Tip. Cercez, Huși, 1939. Vol. de 365 p. — Una din cele mai mici eparhii din țară, eparhia istorică a Hușilor, păstorită azi de P. S. episcop Nifon Criveanu și alcătuită numai din 294 parohii, este înfățișată, în acest anuar, într-o expunere documentată și cât mai completă a înfăptuirilor pastorale, culturale și de gospodărie, izvorâte din munca luminatului vladică în strânsă colaborare cu preoțimea și cu adunarea eparhială întrunită an de an. Și astfel, mica eparhie, realizând cu adevărat mari progrese, este cu totul în duhul vremii și în serviciul bisericii și al neamului.

Gânduri asupra predicii

Am arătat altădată, sub același titlu că lucrarea predicii nu e chiar atât de grea pe cât se pare, pentrucă, oricât de vitrege ar fi vremurile de față sufletul creștin nu trebuie creat ci retrezeit. Tendințele altruiste, dispartate ale oamenilor, trebuie doar integrate în acțiunea unitară și sfântă a Bisericii lui Hristos. Căci numai printr-o disciplinare a elanurilor se poate realiza triumful idealismului omenesc.

Toate încercările oamenilor de a realiza un bine durabil, s'au prăbușit în efemer, pentrucă a nesocotit disciplina unei unități de criterii practice. Câte capete atâtea păreri. Lipsa credinței religioase a adus cu sine un relativism moral cât se poate de dăunător.

Din lipsa de unitate s'a născut imperfectiunea concepției și a conduitei practice a oamenilor. Ea se manifestă prin unilateralitate și spirit fragmentar. Căci fiecare om, fiecare concepție etică reprezintă un punct de vedere. Morala este însă o sinteză, care îmbrățișează toate punctele de vedere. Ea nu privește viața din poziție orizontală — care ne revelează doar o latură — ci este o viziune isvorâtă dintr-o perspectivă de culme. O astfel de perspectivă, independentă de orice contingență, această viziune de sus a vieții — din viziunea ei integrată — este apenajul lumii celei mai presus de firă. Este un act de revelație, nu de contemplare teoretică.

Totuși un lucru rămâne în sfera contemplării filozofilor: Postularea unei viziuni sperioare a vieții și constatarea duhului sintetic al moralei creștine. Morala creștină este unicul sistem de etică în care simți ființa întregului. Toată celelalte sisteme etice, par niște cioburi, pa lângă potirul minunat care este morala Celui jertfit pe Golgota. Apoi, aceeași morală privește acțiunea omenască prin prisma prevederii — deci a libertății umane — subordonând interesele indivizilor, marilor invizibilelor interese ale speciei.

Acest duh sintetic, această integritate a moralei creștine, această perfectă acoperire cu nevoile firii omenști, înlesnesc Evangheliei să se impună ca criteriu moral unic. Pentru mine personal, această perfecțiune sintetică a moralei creștine are valoarea unui argument demonstrativ al dumnezeirii creștinului. Spiritul omenesc nu are atâtea forță de autoanaliză, de pătrundere și de prevedere. Astfel de putere stă în mâna Domnului care a creat pe om și care-i cunoaște rosturile până la un fir de păr.

Ce concluzii omiletice putem trage din această scurtă disertație asupra moralei? În primul rând o întărire a entuziasmului, ceea ce este un lucru esențial în lucrarea cuiva. Căci entuziasmul, ca și nevoia, te învață totdeauna ce să faci. Apoi, faptul că morala răspunde nevoilor firii omenști, ne impune și nouă o datorie: Dacă vrem să retrăzim sufletele la viața creștină, dacă vrem le insuflăm duhul moralei creștine, trebuie să cunoaștem și noi tainele firii omenști. Deci predicatorul trebuie să-și facă o pregătire psihologică.

Ioan Opreș

Nr. 5477/939 Ep.

Publicațiune

Consiliul arhiepiscopesc ort. român din Sibiu dă în întreprindere executarea continuării lucrărilor de construcție a bisericii ortodoxe din Blaj.

Planurile, condițiunile și devizul ofertă tip se pot vedea în fiecare zi între orele 8—12 în cancelaria Consiliului arhiepiscopesc ort. român în Sibiu, unde sunt a se înainta ofertele până la 1 Junie 1939.

Sibiu, 2 Maiu 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Primul congres al breslelor muncitorești, ținut la 1 Mai în capitală, s'a desfășurat într-o atmosferă de caldă și vibrantă solidaritate națională. În toată manifestarea lui se constată starea de spirit cea mai îmbucurătoare: aceea că muncitorimea s'a încadrat cu devotament în noule orânduiri sociale, afirmându-și puternic încrederea în conducătorii de azi ai țării.

România are, conform datelor Institutului central de statistică din Septembrie 1938, publicate de curând, **19.750.004** locuitori. Minoritari avem 5 milioane (28.1 procente). Unguri sânt 1.426.000 (sau 7.8 procente); germani 745.000 (sau 4.1 procente); jidovi 725 mii (sau 4 procente); ruteni-ucrainieni 582 mil (sau 3.2 proc.), ruși 407 mil (sau 2.3 proc.), bulgari 365 mii (2 proc.), țigani 262 mii (1.5 proc.), turci 154 mii, găgăuți 105 mii; sârbi, croați, sloveni 50.800, cehoslovaci 51.000, polonezi 48.100, greci 25.900, tătari 22 mii, armeni 13.400, huțani 12.400, albanezi 4.600, alte neamuri 61.300. — În toate ținuturile, afară de Bucovina și Dobrogea, populația românească are o majoritate absolută față de fiecare minoritate în parte și față de totalul lor.

Turneu jubilar. Cunoscutul și distinsul actor al Teatrului Național din București, dl **Victor Antonescu**, făcuse înainte cu un sfert de veac (în 1913) un turneu bine primit în Ardealul de pe vremuri. În amintirea aceluși turneu, care a întărit în sufletele ardelenesi iubirea pentru arta românească, dl V. Antonescu, în fruntea unei excelente trupe de artiști ai Teatrului național din capitală, face acum un turneu comemorativ, în centrele de seamă din Ardeal și Banat, sub patronajul dlor rezidenți regali ai acestor ținuturi. În **Sibiu** se va da reprezentația jubilară în ziua de **Marți, 9 Mai 1939**, ora 9 seara, în sala teatrului municipal. Se joacă piesa românească „Glumele Destinului” de I. C. Aslan. Publicul sibian e invitat să participe în număr cât mai mare la această reprezentație și la sărbătorirea măestrului care, după 25 de ani, organizează turneul teatral în ținuturile țării întregite pe dreptate și pe vecie.

† **Eugenia Vecerdeea n. Popescu**, văduva regretatului om de bine, Dr. Nic. Vecerdeea, a încetat din viață, după grele suferințe, în 30 April 1939 în etate de 66 ani. În mormântarea rămășițelor sale pământești s'a făcut în 2 Mai, din catedrala mitropolitană din Sibiu, în cimitirul central al orașului. Vesnică să-i fie amintirea!

† **Baronul Gustav Bedeus de Scharberg**, fost funcționar i. r. al județului Sibiu și una din personalitățile marcante sibiene, a răposat, în 30 Aprilie 1939, în vârstă de 78 de ani, și a fost înmormântat din capela cimitirului orașenesc în 2 Mai 1939. Răposatul s'a ocupat temeinic, între alte lucrări, și cu problema reformei calendaristice din timpul mai nou, făcând propuneri documentate solid și, poate, cele mai izbutite în chestiunea de calendar. Coloanele ziarului nostru au adăpostit câteva din lucrările sale în această materie, ce ni le-a pus la dispoziție însuși autorul lor. Alături de concetățenii noștri sași, îl vom păstra și noi o vie și bună amintire.

Lucrarea, de proporții vaste, de a transforma Bucureștii într-un *port de Dunăre*, este pe cale de a fi executată. S'au început a se face amenajările necesare în făptuirii canalului Argeș—Dunăre. Acest canal va deschide capitalei orizonturi nouă de înflorire și progres.

Sădirea pomilor. În 27 April 1939, s'a ținut pe teritoriul comunei **Cernatu** serbarea sădării pomilor. Slujba religioasă a fost săvârșită de părintele Silvestru Garcea din parohia Cernatu. La ora 11 a. m. peste 400 elevi și eleve dela școlile primare din Cernatu și Satulung, grupați în echipe de lucru, se găseau, în frunte cu învățătorii lor, în pitoreasca vale a Garciunului, proprietatea comunei. După terminarea slujbei religioase, preotul Silvestru

Garcea a vorbit despre însemnătatea serbării, arătând cât de recreiat se simte sufletul omenesc în mijlocul naturii, unde fiecare firicel de iarbă ne vorbește despre puterea lui Dumnezeu. Cercetând munții și văile, spune C. Sa, elevul străjer învață să cunoască, să iubească și să se jertfească pentru apărarea lor. La urmă, primarul Dr. Gologan mulțumind oficialității prezente pentru participare la această serbare, spune câteva cuvinte despre foloasele deosebite ale pomilor. După solemnitate, echipele străjerești au purces la desăvârșirea părții practice a serbării. — *Asistent.*

Pedeapsa bețivilor. Judecătoria din Mercurea-Ciuc, pe temeiul legii, a pedepsit pentru beție pe trei tineri țărani cu arest de o zi și amendă de câte 500 lei, ear pe unul mai bătrân cu arest de cinci zile și amendă de 500 lei. Numele celor condamnați au să fie afișate în cărciumile din comună, cu adaosul că respectivii au fost osândiți pentru beție.

Act de mulțămire. Credincioșii parohiei ortodoxe române din **Hosman**, protopopiatul Agnita, aduc cele mai sincere mulțămiri dlui **Șerban Duca** din Rășinari Nr. 575, pentru că a binevoit să cumpere, cu ocazia prăznului Învierii Domnului din acest an, un rând de vesminte preoțești în valoare de 5000 lei pentru biserica noastră. — Mulțămim tinerilor elevi dela școli secundare din Sibiu, fii ai comunei noastre, Valer Ioaneș, Nicolae Rotar, Victoria Ioaneș, Elena Pinciu și Ioan Pinciu, cari în această vacanță de Paști, în calitatea lor de străjeri, au ținut de datorie, ca în vederea serbării Învierii Domnului să înconjure biserica noastră ortodoxă cu un frumos strat de flori. — *Consiliul parohial.*

Act de mulțămire. În numele credincioșilor parohiei **Folt**, protopopiatul Geoagiu, aduc cele mai călduroase mulțămiri generoasei dne **Eleonora Grințescu**, directoara școlii de gospodărie din loc, care a donat cu ocazia sfințelor sărbători ale Învierii Domnului, pe seama bisericii noastre, un prapore pictat în ulei, o acoperitoare albă pe sf. prestol, frumos lucrată de elevele școlii și o acoperitoare de catifea. Bunul Dumnezeu să-i răsplătească nobila faptă! — *Pr. Alexandru Iacobescu.*

Anunț. Doritorii de a ocupa funcțiunea de secretar-dactilograf al Căminului cultural județean Sibiu — în cadrele Serviciului social, — cu un salariu până la 6300 lei lunar, își vor înainta cererile însoțite de actul de naștere, școlaritate și alte acte ce dovedesc aptitudinile solicitatorului, până la 12 Mai a. c. pe adresa: Direcțiunei Căminului cultural județean Sibiu, strada Altenberger 14.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 7 Mai 1939, va predica p. **M. Neagu.**

CARTI ȘI REVISTE

Sfânta Liturghie, pe înțelesul tuturor, de **Pr. Ioan N. Ionescu-Amza**, prof. la Liceul Eminescu, București, 1939, vol. de 71 pg. Lei 20. — Cartea, aprobată de Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei, este o lucrare folosită de mai ales pentru tineret, dar și pentru cateheți și cântăreți.

Aviz

La băile **Ocna-Sibiului** se găsesc camere mobilate cu reducere pentru preoți la Vila Păr. Partenie Popa, cu acces la bucătărie.

[Nr 8] 2—3

Au apărut următoarele compoziții muzicale de **Timotei Popovici**:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte

ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200 —

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale

ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100 — De vânzare la **Librăria Arhidiecezană Sibiu**

Ad. Nr. 1386/1938

(25) 2—3

Concurs

Publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**, pentru întregirea parohiei **Sohodol, biserica veche**, de clasa I-a, Protopopiatul Bran.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

1. Salarul dela stat.

2. Venitele stolare, aprobate de Ven. Consiliu Arhiepiscopesc cu ord. Nr. 4544 —1929.

Cererea de concurs, provăzută cu toate documentele necesare și cu autorizația de a candida dela Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se va înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, iară concurenții se vor prezenta în parohie în vre-o Duminecă sau sârbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptcredincios.

Zărnești, jud. Brașov, 15 Aprilie 1939.

Vasile Stoicanea
protopop

(27)

2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a din comuna **Cârpeniș**, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „**Telegraful Român**”.

Retribuțiunile după acest post sânt:

1. Întregirea dotațiunii dela Stat.

2. Stola uzitată, conform Regulamentului stabilit de Adunarea protopopească pentru parohiile tractului Brașov, aprobat de Ven. Consiliu arhiepiscopesc.

3. Sesiune parohială 4 jug. teren arabil.

Cereri de concurs însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare dată de P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom., Brașov, Piața Unirii 1, până la termenul fixat.

Concurenții vor binevoi a se prezenta în parohie, în o Duminecă sau sârbătoare, cu preavizul Oficiului protopopesc, spre a fi cunoscuți de enoriași.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu Consiliul parohial.

Brașov, la 19 Aprilie 1939.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiteral

Ad. Nr. 1121/1938

(24) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a, **Intorsura-Buzău**, protopopiatul Oituz, jud. Brașov devenită vacantă prin retragerea în pensiune a parohului Gheorghe Negoesc, conform ord. P. V. C. Nr. 7687/1938 Bis, și a hotărârii Consiliului Parohial din 17. X. 1938, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.

2. Locuință în natură - casă parohială nouă, în construcție, compusă din 5 camere.

3. Folosirea cimiterului primit prin reforma agrară, circa 2 jug. și grădina caselor parohiale 400 st. p.

4. Stola (veniturile Epatrafirului) uzitată în parohie și aprobată de adunarea protopopească.

Cereri de concurs, însoțite de prealabila încuviințare a I. P. S. Sale de a concura, se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc.

Concurenții, cu înștiințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie, la sf. biserică pentru a face cunoștință cu parohienii.

Oficiul protopopesc al Oituzului, în înțelegere cu Consiliul parohial.

Poiana Sărată, j. Treiscaune, 15 Aprilie 1939.

Ioan Răfiroiu
protopop

Nr. 500/1939

(23) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Dridif** din protopopiatul Făgăraș, în temeiul ord. P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 4419/1939, se publică Concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în **Telegraful Român**.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat.

2. Sesiunea parohială: 3 măsuri loc de arător; 1 jug. și 800 st. p. fânaș; iarba din cîmțire și curtea bisericii.

3. O ferdelă de bucate dela fiecare gazdă sau echivalentul în bani după piața Făgărașului.

4. Stola uzitată în parohie.

Cereri de concurs însoțite de certificatele de studii și de încuviințarea de concurare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc se vor înainta Of. protopopesc al Făgărașului în termenul deschis.

Concurenții, cu încuviințarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în parohie în Dumineci sau sârbători pentru a se face cunoscuți parohienilor.

Făgăraș, la 12 Aprilie 1939.

Prot. Pavel Borzea

Nr. 1064/1939

[26] 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh, devenit vacant prin pensionarea fostului paroh **Moise Greceanu**, din parohia **Băcel**, protopopiatul Sf. Gheorghe, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.

2. Casă parohială corăspunzătoare cu supraedificată.

3. Sesiune parohială de 10 jugăre arător de clasa a IV-a situată în hotarul comunei Ozun.

4. Stola obișnuită.

Cereri de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc de-a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Sf. Gh. Gheorghe, în termenul dat.

Candidații se vor prezenta, pe lângă prealabilă aprobare a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, pentru a servi, a cânta și predica în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Sf. Gheorghe, 15 Aprilie 1939.

Oficiul protopopesc, în înțelegere cu consiliul parohial:

Aurel Nistor
protopop.

Nr. 129/1939

(28) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a, **Homorod-Joseni**, din protopopiatul Geoagiuului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.

2. Casă parohială nouă, cu dependințe necesare.

3. Sesiune parohială; 9 (nouă) jug. cadastrale 707 st. p. pământ arător și fânaș.

4. Stola obișnuită în parohie.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor înainta cererile de concurs cu documentele necesare și încuviințarea din partea P. V. Cons. arhiepiscopesc, în termen legal, oficiului protopopesc ort. român din Geoagiu, având a se prezenta în vre-o Duminecă sau sârbătoare la biserică pentru a fi cunoscuți de către popor.

Geoagiu 2 Aprilie 1939.

Oficiul protopopesc ort. român al Geoagiuului, în înțelegere cu Consiliul parohial.

Indescifrabil
adm. protopopesc.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Ediția și tiparul Tipografiei Arhidiecezane

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae